

отворилъ похлупцитѣ. Има си човѣка закуска, защо ще си харчи паритѣ за топло ядене. Нѣма да умре отъ гладъ я.

Заведохъ бай Ганя въ кантората на единъ български търговецъ и го оставихъ тамъ, а азъ се качихъ на трамвая и тръгнахъ да изгледамъ Виена и околноститѣ ѝ. Когато надвечерь се върнахъ въ хотела, бай Ганю бѣше въ стаята. — Той искаше да прикрие занятието си, но не успѣ, и азъ забележихъ, че пришиваше единъ новъ джебъ на вътрешната страна на антерията си.

— Седнахъ да се позакърпя малко — каза той смутено.

— Ти нѣкакъвъ джебъ си пришивашъ, грѣбва да си ударилъ нѣщо отъ розовото масло, — подзехъ шеговито.

— Кой? азъ? Янлъшъ си! Защо ми е тукъ джебъ? Джебове мно-о-го, само пари да има. Нѣма джебъ, нѣма нищо, ами бѣше се поразпрала малко дрешката ми, та турихъ едно парцалче. . . Ти де бѣше? На разходка ли? Добре си направилъ.

— Ти не ходи ли, бай Ганю, да се разходишъ да видишъ Виена.

— Какво ще ѝ гледамъ на Виената, градъ като градъ: хора, кжщи, салтанати. Дето отидешъ, се гутъ моргинъ, се пари искать. Защо да си даваме паритѣ на нѣмцитѣ, и у насъ има кой да ги яде. . .

Бай Ганю въ операта

Вечерьта отидохме съ бай Ганя въ операта. Театъра бѣше пълненъ. Бай Ганювитѣ бозави дрешки се хвърляха въ очи между тъмнитѣ костюми, въ които бѣха облѣчени всички. Дигна се завесата.